

[Ebba Strange]

bruket i vore fængsler, for det er der. Om det siger arbejdsgruppen videre, at når der sker en forværring af narkotikaproblemerne i samfundet, er der intet overraskende i, at problemerne i forbindelse med narkotikamisbrug i fængslerne bliver forøget. Arbejdsgruppen fortsætter med at sige, at frihedsberøvelsen i sig selv skaber særlige psykiske belastninger, bl. a. på grund af den isolation fra omgivelserne og umyndiggørelse, som er en følge af fængselsopholdet.

Jeg vil godt gøre disse ord til mine og dermed sige, at vi ikke ved noget om disse ting. Vi ved, at der sidder mange narkomaner i fængslerne, det er blevet sagt mange gange, det ved vi godt, men vi ved ikke noget om det med smitten. Det, der ligger i forespørgernes oplæg, og det, der lå i hr. Voigts indlæg, er, at der sker en slags smitte, og det er jo en definition på narkomani, som vi herinde har hørt tidligere fra fremskridtspartiet, nemlig at narkomani opfattes som en smitsom sygdom. Det mener vi ikke i socialistisk folkeparti at det er. Vi mener, at narkomani er et fortvivlet råb fra et fortvivlet menneske om, at der er noget helt galt i det pågældende menneskes situation. Jeg vil ikke afvise, at denne fortvivlede situation kan opstå under et fængselsophold, men jeg vil altså gerne fastslå, og det har ministeren bekræftet i dag, at det ikke er noget, vi kan dokumentere.

Jeg vil også godt sige, at den arbejdsgruppe, der har udarbejdet den betænkning, vi har nævnt flere gange, jo var sammensat af anstaltsledere, vagtmestre og overlæger og den slags. Det er ikke de indsatte selv, der siger disse ting – ikke engang forsorgslederne – altså ikke netop den gruppe, som skulle have kunnet pege på de problemer og have kunnet påvise det, hvis det var rigtigt.

Den situation, at vi har mange narkomaner, og at narkomanien er et stort problem i det danske samfund og i en lang række af de øvrige vestlige lande i øvrigt, afhjælpes naturligvis ikke gennem fængselsstraf. Den kunne måske afhjælpes gennem styrkelse af en socialpædagogisk behandling af narkomaner. Der er vi også uenige med fremskridtspartiet. Det turde også være salen bekendt, at vi mener, at det er socialpædagogisk behandling, der skal til, og ikke sygdomsbehandling. Det har været karakteristisk for den narkopolitik, der har været ført gennem de senere år, at tilbuddene til narkomaner ikke er ste-

get i takt med problemets omfang, tværtimod. Derfor vil jeg godt benytte lejligheden her til at hilse den folkebevægelse mod hårde stoffer, der er rejst netop ude i Christiania, som hr. Voigt gav så hårde ord med på vejen. Det var derude, man tog initiativet til at sige: nu skal vi have en kamp mod de hårde stoffer. Det var ikke her, det var ikke fremskridtspartiet, det var folkene selv i Christiania.

At narkoproblemet er stigende, hænger efter vores mening sammen med en stigende professionalisering af handelsleddet og en stadig dårligere situation for de tusinder af unge mennesker her i landet, der føler sig overflødige, ubrugelige, smidt til side på grund af arbejdsløshed og uddannelsesløshed. En narkoman må stjæle værdier til op mod 4.000 kr. om dagen for at kunne skaffe sig penge nok til stofferne, fordi han skal have afsat de værdier igen og han skal bruge ca. 1.000 kr. Det er klart, at det skaber kriminalitet. Alligevel mener vi, at fængselsanbringelse er en dårlig løsning, fordi det er et dårligt miljø til at hjælpe en narkoman ud af hans stofmisbrug. Behandlingsinstitutioner i form af f. eks. produktionskollektiver ville efter vores mening være bedre.

Med hensyn til at afhjælpe de problemer, der faktisk findes i fængslerne, mener vi, det er vigtigt, at man også i fængslerne skelner imellem hash og hårde stoffer, og det gør man ikke i de statistikker, vi kan læse. Jeg vil gerne bede justitsministeren om, når den ekspertgruppe skal arbejde videre, at vi får lidt at vide om, hvordan misbruget fordeler sig mellem hash, psykofarmaka og de egentlige, hårde narkotiske stoffer. Hashen har efter min mening – og jeg er glad for, at justitsministeren var enig med mig i det – ikke den skadelige, personlighedsødelæggende virkning, som de hårde narkotiske stoffer har.

Vi har fra SFs side ingen som helst medlidenhed med de forhandlere, der ikke selv er brugere af stoffer, men som kun på det groveste og mest modbydelige udnytter et marked, der bringer død over en lang række af vore allersvageste unge. Og selv om vi – det vil fremgå af den næste debat, vi skal have – ikke ønsker antallet af fængselspladser udvidet, så mener vi, at vi her står over for en gruppe mennesker, til hvem vi ikke har noget andet svar, end at de må isoleres fra omgivelserne.